

52436021

DOLNOŚLĄSKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW
we WROCŁAWIU

50-243 Wrocław, ul. Władysława Łokietka 11
☎ 71 343 65 01, 71 344 38 92

dwkz@dwkz.pl
<http://wosoz.ibip.wroc.pl/public/>

WRiD.5130.24.2020.JK

Wrocław, dnia 12.07.2021 r.

polecony

ZAWIADOMIENIE

Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków informuje, że zabytek tj.: układ urbanistyczny dzielnicy Nowe Miasto w Wałbrzychu, wpisany w dniu 11.05.2021 r. do rejestru zabytków nieruchomych województwa dolnośląskiego otrzymał numer rejestru A/6196.

DOLNOŚLĄSKI
Wojewódzki Konserwator Zabytków
we Wrocławiu

mgr Barbara Nowak-Obelinda

Otrzymuje:

1. Miasto Wałbrzych

Do wiadomości:

1. a/a WRiD

INFORMACJA

Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków

o wydaniu decyzji w sprawie wpisania zabytku do rejestru zabytków

Na podstawie z art. 9 ust. 3a i 3b ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2021, poz. 710)

informuję

że w dniu 11.05.2021 r. została wydana decyzja Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, nr rejestru A/6196, w sprawie wpisu do rejestru zabytków układu urbanistycznego dzielnicy Nowe Miasto w Wałbrzychu.

Z dniem 19.06.2021 r. ww. decyzja stała się ostateczna i prawomocna.

W związku z powyższym informuję, iż zgodnie z art. 28 pkt 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2021, poz. 710) właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego do rejestru zabytków lub znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków zawiadamia wojewódzkiego konserwatora zabytków o zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości.

] Na podstawie art. 107a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego do rejestru lub innego zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, który nie powiadomił wojewódzkiego konserwatora zabytków o zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości – **podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 2000 zł.**

DOLNOŚLĄSKI
Wojewódzki Konserwator Zabytków
we Wrocławiu

mgr Barbara Nowak-Obelinda

DECYZJA NINIEJSZA JEST PRAWOMOCNA

Wrocław, dnia 16.06.2021r.

Dolnośląski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
mgr Barbara Nowak-Obelinda

Dolnośląski Wojewódzki
Konserwator Zabytków

WRiD.5130.24.2020.JK

Wrocław, dnia 11.05.2021 r.

za zwrotnym potwierdzeniem odbioru

Numer rejestru zabytków:

A/6196

DECYZJA

W SPRAWIE WPISANIA ZABYTKU DO REJESTRU ZABYTKÓW

Na podstawie art. 89 pkt 2 i art. 9 ust. 1, w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 litera „b”, art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2021, poz. 710) oraz art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. 2021, poz. 735), w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego z urzędu,

postanawiam

wpisać do rejestru zabytków nieruchomości województwa dolnośląskiego:

- **układ urbanistyczny dzielnicy Nowe Miasto w Wałbrzychu, którego granica przebiega:**

-od północy: północną i wschodnią granicą działki nr 31, północnym skrajem ul. Olimpijskiej (działka nr 34), północną granicą działki nr 35/4, południową ul. K. Namysłowskiego (działka nr 41), północną działek nr 53/2, 54, 55/2, 56/4, 57/4, przecina ul. T. Sygietyńskiego (działka nr 382) i prowadzi wschodnią jej granicą, następnie północną granicą ul. Sygietyńskiego (działka nr 368) i północną granicą działki nr 360,

-od południa: północną granicą działki nr 40/2, północną granicą ul. A. Struga (działka nr 409/3),

-od wschodu: północną granicą działek nr 360, 361, 362, 363, 364, 365, północną i wschodnią działki nr 366, wschodnią działek nr 329/3, 377/6, 377/7, przecina ul. J. Piłsudskiego i przebiega południową jej granicą, wschodnią granicą ul. W. Bogusławskiego (działka nr 161/1), północną ul. Krętej (działka nr 453/7), przecina drogę (działka nr 453/3), zachodnią granicą działki nr 475/3, przecina drogę (działka nr 250), południową granicą drogi (działka nr 251), wschodnią granicą ul. A. Madalińskiego (działka nr 253/1),

-od zachodu: wschodnią granicą ul. Lotników (działka nr 33), północną i zachodnią granicą ul. S. Skarzyńskiego (działka nr 291), wschodnią i południową ul. F. Żwirki i S. Wigury, przecina ul. J. Piłsudskiego (działka nr 26), północną, wschodnią i południową granicą działki nr 29, przecina działkę nr 35, północną i wschodnią działki nr 37, następnie przecina drogę (działka nr 39).

Granice wpisu do rejestru zabytków dzielnicy Nowe Miasto w Wałbrzychu przedstawiono na załączniku nr 2, mapie ewidencyjnej w skali 1:2000, stanowiącej integralną część niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 21.08.2020 roku, wszczęto z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wpisu do rejestru zabytków nieruchomości, dzielnicy Nowe Miasto w Wałbrzychu. Zgodnie z brzmieniem art. 94 ww. ustawy, o wszystkich czynnościach organu zawiadamiano poprzez obwieszczenie wywieszane na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w Wałbrzychu oraz stronach BIP Urzędu Miasta i Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków we Wrocławiu. Strony zostały pouczone, iż w terminie 14 dni od daty obwieszczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania, mogą zapoznać się z aktami sprawy oraz zgłosić uwagi, wnioski i dowody w sprawie.

W dniu 09.11.2020 roku przeprowadzono dowód z oględzin przedmiotu wpisu, dnia 11.12.2020 roku zawiadomiono o zakończeniu postępowania dowodowego i o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, w tym o możliwości składania wniosków i uwag.

W terminie wskazanym w obwieszczeniu nie zgłoszono żadnych uwag dotyczących dowodów zgromadzonych w trakcie postępowania.

W toku postępowania Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków ustalił stan faktyczny i prawny sprawy i zważył, co następuje.

Pod koniec XVIII w. osada targowo-rzemieślnicza stanowiąca zaczątek późniejszego ośrodka miejskiego Wałbrzycha, przeobraziła się w miejscowość przemysłowo-górnictwa. Po 1818 roku Wałbrzych stał się stolicą powiatu, jego ośrodkiem administracyjnym i kulturalnym. Napływ migrantów zatrudnionych w przemyśle spowodował kilkukrotny wzrost liczby mieszkańców i przeludnienie miasta. Magistrat borykał się z problemem zapewnienia warunków przestrzennych i sanitarnych, a także dbałości o racjonalny rozwój miasta. Rozpoczęto prace nad planami rozbudowy Wałbrzycha, na obszarze którego brakowało jednakże odpowiednich terenów budowlanych. Ostatecznie zaradzono temu w 1903 roku, zakupując z kasy urzędu miasta tereny w sąsiedztwie Starego Zdroju i tzw. Wzgórza Parkowego, na których planowano założyć nowoczesną dzielnicę mogącą pomieścić kilkadziesiąt tysięcy osób.

Pozyskaną przestrzeń charakteryzowało usytuowanie na południowym stoku wzgórza i znajdującej się u jego stóp dolinie. Składały się na nią prywatne parcele fabrykanta tytoniu i częściowo majątek ziemski Stary Zdrój, z siecią dróg polnych i drogą główną Wałbrzych-Stary Zdrój oraz szlakiem pieszym do Świdnicy.

Pracę nad projektem powierzono wielkiemu autorytetowi: Josephowi Hermannowi Stuebbenowi- teoretykowi, pedagogowi i praktykowi. Zatrudnienie urbanisty działającego w największych metropoliach europejskich, m. in.; w Antwerpii, Bazylei, Brukseli i Madrycie, bezsprzecznie nobilitowało i podkreślało rangę inwestycji.

Stuebben tworząc plan Nowego Miasta wyszedł od wzorcowych wówczas koncepcji przebudów Paryża i Wiednia, w których kładziono nacisk na kwestie techniczne i sanitarne.

Autor wykorzystał istniejącą sieć dróg i odwodnień. Podstawą komunikacyjną uczynił drogę łączącą Wałbrzych ze Starym Zdrojem (ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego), która otrzymała formę alei obsadzonej szpalerem drzew.

Dochodząca do niej pod ostrym kątem ulica (ul. Ignacego Paderewskiego), prowadząca do cegielni w Starym Zdroju, wyznaczała drugi istotny kierunek. Podzieliły one teren na trzy trójkąty o zbliżonych rozmiarach, opasane mniejszymi ulicami, połączonymi w węzłach komunikacyjnych z drogami szkieletu kompozycyjnego.

Powstały ulice wydzielające poszczególne kwartały zabudowy. W sercu dzielnicy, Stuebben zaplanował najważniejszy plac (Pl. Konstytucji 3 Maja), nawiązujący do rynku w strukturze średniowiecznego miasta. Wokół niego skupiono sklepy i zaplanowano budowę szkoły stanowiące podstawowe elementy gwarantujące niezależność nowego organizmu miejskiego.

Drugi istotny plac Nowego Miasta (Pl. Wery Kostrzewy), pełnił funkcję reprezentacyjnego skweru ze ścieżkami. Ważnym elementem rozplanowania stał się węzeł komunikacyjny od strony Starego Zdroju z promienistym układem czterech ulic.

Urbanista kontynuował zasady klasycznej akademickiej szkoły, opierającej się na osiągnięciach urbanistyki francuskiej, mającej początek w działalności Georgesa-Eugene Haussmanna, autora XIX wiecznej przebudowy Paryża. Innowacyjność projektu Nowego Miasta polegała na połączeniu neobarokowych koncepcji planistycznych z ideami secesyjnymi, odejściu od schematów osiowych w stronę kompozycji opartej na naturalnej nieregularności oraz niestereotypowej interpretacji układu funkcjonalnego.

Opierając się na przedstawionym przez Stuebbena założeniu, rozpoczęto parcelację i sprzedaż działek budowlanych. Powołana w tym celu spółdzielnia rozpoczęła wznoszenie budynków przy Pl. Konstytucji 3 Maja i ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego. Wzniesione tu reprezentacyjne kamienice otrzymały secesyjny i neogotycki kostium stylowy.

W kolejnych latach rozpoczęto dalszą zabudowę obecnych ulic: Wery Kostrzewy, Stanisława Staszica, Aleksandra Fredry i Psie Pole. Po 1914 roku zabudowano ul. Samosierry oraz północną pierzeję ul. Ignacego Paderewskiego.

Następcy Stuebbena sprawujący pieczę nad dalszą zabudową Nowego Miasta, pomimo zmian w podejściu do projektowania układów urbanistycznych i pojawiających się nowych teorii w architekturze, kontynuowali koncepcje urbanisty.

Kolejne partie osiedla, wznoszone na przestrzeni czterech dziesięcioleci, cechowały się rozluźnieniem zabudowy i większym udziałem zieleni komponowanej, co było zgodne z pierwotnymi założeniami Stuebbena.

W 1918 roku, po wprowadzeniu ustawy powołującej spółdzielnię gminne, działalność inwestycyjną rozpoczęło miasto pod nadzorem radcy budowlanego Otto Roggego. Zagospodarowano teren w północnej i zachodniej części dzielnicy, jednak zamiast pierzei kamienic wzniesiono zespoły spółdzielczych i miejskich budynków wielorodzinnych.

Wybudowano domy trójkondygnacyjne, kryte wysokimi dachami mansardowymi ze zryzalitowanymi fasadami. Powstawały powtarzalne ciągi uliczne o ujednoczonych, klasycyzujących, modernistycznych fasadach. Kolejne tego typu zespoły budowli wzniesiono w pierzei południowo-wschodniej ul. Fryderyka Chopina oraz po stronie północno-wschodniej skweru przy ul. Wery Kostrzewy. Domknięto również kwartał w zachodniej części dzielnicy, pomiędzy ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego i Ignacego Paderewskiego.

W latach 20. XX wieku przy ul. Stanisława Staszica wzniesiono potężny, trójskrzydłowy gmach o monumentalnych formach z przeznaczeniem na mieszkania miejskie. Podobny obiekt stanął przy ul. Fryderyka Chopina. W tych okazałych budynkach rozplanowano średniej wielkości mieszkania. Charakterystycznym elementem z tego okresu jest projektowanie ogródków przeddomowych. Kontynuowano prace przy uzupełnianiu zabudowy w północnej części Nowego Miasta oraz ulic obrzeżnych na południu dzielnicy: ul. Elizy Orzeszkowej oraz ul. Samosierry.

Przy pierzei pl. Wojska Polskiego i przy ul. Fryderyka Chopina wybudowano ujednoczone domy o nowoczesnej, funkcjonalnej formie. Zespół zabudowy mieszkaniowej uzupełniły z czasem obiekty użyteczności publicznej: poczta i dom opieki (ul. Psie Pole). W 1926 roku u podnóża Wzgórza Parkowego zrealizowano kompleks sportowy, stadion i odkryty basen.

W południowo-zachodniej pierzei pl. Wery Kostrzewy zbudowano potężny gmach koszarów policyjnych (ob. Szpital Ginekologiczno-Położniczy im. Edmunda Biernackiego), a na południowy wschód od niego modernistyczny gmach szkoły średniej (ob. Zespół Szkół nr 1).

Równocześnie z uzupełnianiem ostatnich wolnych przestrzeni opracowano plany rozbudowy dzielnicy w okolicy cegielni. W końcu lat 20. XX w. rozpoczęto zabudowę kwartału przy ul. Olimpijskiej, Michała Ogińskiego i Karola Namysłowskiego. Zabudowę rozpoczęto od domknięcia obszaru na wschód od ul. Aleksandra Fredry. W narożu powstał, zaprojektowany na łuku, modernistyczny budynek o wyróżniających się, odważnych formach. Równocześnie rozpoczęto kształtowanie kolejnego bloku zabudowy, tworząc fragment północnej pierzei ul. Michała Ogińskiego. Powstały zwarte ciągi dwu- i trzypiętrowych budynków. Na północny-wschód od ul. Karola Namysłowskiego powstało dzieło, stanowiące kompromis

między wolnostojącą zabudową blokową a zwartą, kwartałową. Zgrupowane wokół podwórza budowle łączyły w narożach okazałe bramy.

Na pocz. lat 30. XX w. dla powierniczego funduszu budowy mieszkań górniczych zaprojektowano funkcjonalistyczne osiedle (rejon ul. Nowowiejskiej), zamknięte ulicami obwodowymi, tworzącymi obrys pięcioboku. Zabudowa wzniesiona z wykorzystaniem typowych projektów katalogowych miała być realizacją dostosowaną do potrzeb górników, pracujących w kopalniach ulokowanych w sąsiedztwie starego miasta.

Przy ul. Żytniej powstał, początkowo odosobniony, zespół wolnostojących obiektów. Rozplanowane na rzucie zbliżonym do kwadratu, kryte czterospadowymi dachami, tworzą zwarte, prostopadłościennne bryły o detalu modernistycznym wykonanym z cegły klinkierowej. W 1930 roku na północ od stadionu wzniesiono okazały modernistyczny gmach urzędu pracy projektu Ernsta Pietrusky, poprzedzony reprezentacyjnym placem, w którego pierzejach stały budynki mieszkalne. Te dwa skupiska domów zostały włączone w zwartą tkankę urbanistyczną po wzniesieniu w latach 30. XX w. tzw. osiedla przy starej cegielni (okolice ul. Karola Namysłowskiego i Tadeusza Sygietyńskiego), charakteryzującego się zabudową wielosegmentową projektowaną na podstawie katalogów rządowych.

W latach 1937-38 powstał zespół mieszkań z ośrodkiem wokół niewielkiego skweru przy ul. Stanisława Kazuro. Elewacje jednokondygnacyjnych budynków zdobi dekoracja sgraffitowa przedstawiająca pracę na roli oraz sceny z baśni ludowych. Nadaje to budynkom charakter nawiązujący do form historyzujących stojących w opozycji do odrzucającego ozdoby modernizm i funkcjonalizm.

Około 1937 roku teren od północnego-wschodu domknęła i płynnie połączyła z zabudową Starego Zdroju ul. Mieczysława Karłowicza. Kontynuowała ona łukową linię ul. Michała Ogińskiego. Jej panorama prezentuje zorganizowaną grupę rozrzuconych w zieleni budynków. Wzniesiona przez fundusz górniczy i spółdzielnię miejską jednorodzinna, parterowa zabudowa, miała charakter stypizowany. Była to ostatnia znacząca inwestycja osiedla, ostatecznie zamykająca proces jego rozbudowy.

Po II Wojnie Światowej Nowe Miasto, położone na wzniesieniu i otoczone zielenią, nie uległo znaczącym przekształceniom. Nie wybudowano tu żadnych obiektów wysokościowych, a współcześnie wznoszona zabudowa pełni funkcję tkanki wypełniającej.

Częściowo wyburzono i przebudowano budynki w północnej pierzei ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego, między ulicami Ignacego Paderewskiego i Stanisława Staszica, część nieruchomości straciła dekorację architektoniczną a zielen na skwerach i wzdłuż ulic uległa degradacji. Pomimo tego Nowe Miasto nadal zachowało swój pierwotny, secesyjny pejzaż i reprezentacyjny charakter.

Prekursorstwo zaproponowanej przez Josepha Stuebbena koncepcji polegała na wprowadzeniu podziałów funkcjonalnych poszczególnych obszarów, wyznaczeniu lokalizacji budowli publicznych i terenów zielonych, stworzeniu funkcjonalnej struktury komunikacji wewnętrznej oraz zewnętrznej. Urbanista powiązał i skomunikował obszary o odmiennych funkcjach. Zabudowę skategoryzował, wyznaczając na planie strefy budowlane korespondujące z klasą planowanych dróg, szczególnie sklasyfikowane obiekty różniły się wysokością, powierzchnią, lokalizację w przestrzeni miejskiej oraz szatą stylistyczną. Jako pierwsze powstały okazałe secesyjne kamienice z oficynami, następnie skromniejsze o ujednoliconych formach neostylowych. W l. 20. XX w. spółdzielnia miejska rozpoczęła wznoszenie zabudowy modernistycznej, następnie w latach 40. XX w. zabudowa ponownie nawiązywała do historyzmu i tzw. stylów rodzimych. W projekcie wałbrzyskiego Nowego Miasta Stuebben wprowadził innowacyjne rozwiązania zaczerpnięte z rozwiązań zastosowanych w największych wówczas metropoliach Europejskich.

Na podstawie art. 9, ust. 1 cyt. wyżej ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami do rejestru wpisuje się zabytek nieruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków z urzędu bądź na wniosek właściciela nieruchomości lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 b wyżej cyt. ustawy ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania *układy urbanistyczne, ruralistyczne i zespoły budowlane*; z kolei art. 3 ww. ustawy określa, że *zabytkiem jest nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące*

świadełtwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową, natomiast pkt 12 mówi, iż: historyczny układ urbanistyczny lub ruralistyczny-przestrzenne założenie miejskie lub wiejskie, zawierające zespoły budowlane, pojedyncze budynki i formy zaprojektowanej zieleni, rozmieszczone w układzie historycznych podziałów własnościowych i funkcjonalnych, w tym ulic lub sieci dróg.

Bezspornie układ urbanistyczny Nowego Miasta jest dziełem człowieka i śladem minionej epoki, gdyż, jak wykazano wyżej, rozwój dzielnicy miał miejsce na przestrzeni dziesięcioleci początku XX w., a jej forma jest odzwierciedleniem prądów i idei urbanistycznych tego okresu.

Wartość historyczna układu urbanistycznego skupia się wokół waloru autentyczności, czyli utrwalonego sposobu zagospodarowania, zachowanego pierwotnego układu, kompozycji, skali zabudowy, jej intensywności oraz organizacji zieleni. Czytelny układ urbanistyczny dzielnicy obejmuje zarówno przestrzeń ciągów jezdnych i pieszych, jak również historyczne podziały parcelacyjne i własnościowe.

Wartość artystyczna układu jest wypadkową walorów architektonicznych poszczególnych budowli i integralności zabudowy oraz ładu przestrzennego kompozycji całego założenia. Projektant istniejącą, sztywną sieć ulic otaczających trójkątne i wielokątne kwartały zabudowy zakomponował jako secesyjne zaułki o zmiennym światłocieniu, z wlotami na place pod ostrym kątem, gwarantującymi zmienny odbiór efektów przestrzennych.

Przy bezspornej unifikacji zabudowy, która była z góry obranym założeniem podczas realizacji dzielnicy, poszczególne domy posiadają indywidualny charakter.

Zachowana forma budynków, elementy ich wystroju a także częściowo detal architektoniczny dodatkowo wzmacniają efekt spójności kompozycji założenia. Nowoczesny ośrodek urbanistyczny zaproponowany przez Stuebbena i realizowany na przestrzeni dziesięcioleci przez kontynuatorów jego koncepcji wyróżnia harmonijna zabudowa i struktura przestrzenna.

Rozpatrując walory naukowe układu urbanistycznego wałbrzyskiej dzielnicy należy podkreślić, iż jest to materialne świadectwo ówczesnie oryginalnej, nowoczesnej koncepcji. Wyróżnia ją wrażliwość na kontekst: umiejętność twórczego wykorzystania cech zastanego środowiska przestrzennego, naturalnego i urbanistycznego. Zaproponowany przez Stuebbena plan strefowy przez następców został uznany za pierwszy etap rozwoju narzędzi planistycznych wykorzystywanych współcześnie. Z tego względu może stanowić źródło badań nad proponowanymi przez Josepha Stuebbena modelami urbanizacji, a także twórczością autora.

Organizm miejski Nowego Miasta to również nośnik wiedzy dotyczącej zjawisk społecznych zachodzących w pierwszej połowie XX w., skutkujących przeobrażeniami architektury i zagospodarowania terenu. Różnorodność form tkanki miejskiej dokumentuje specyfikę okresu przełomu artystycznego i estetycznego, jaki dokonał się na przestrzeni pierwszych dekad XX w. w architekturze: od wywodzących się z tradycji secesyjnej dekoracyjności do pełnego prostoty i surowości funkcjonalizmu.

Zgodnie z art. 7 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wpis do rejestru jest jedną z form ochrony zabytków, która ma na celu ich zachowanie, w tym wypadku ma na celu zachowanie dzielnicy Nowe Miasto w Wałbrzychu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom – na podstawie art. 127 §1 i art. 129 §1 i 2 kpa i art. 93 ust.1 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami – odwołanie do Ministra Kultury Dziedzictwa Narodowego i Sportu w terminie 14 dni od jej doręczenia, za moim pośrednictwem – Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, ul. Władysława Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

Załączniki stanowiące integralną część decyzji:

1. Pouczenie o skutkach wpisu do rejestru zabytków.
 2. Mapa ewidencyjna w skali 1:2000 z zaznaczonymi granicami wpisu do rejestru zabytków układu urbanistycznego dzielnicy Nowe Miasto w Wałbrzychu.
 3. Klauzula informacyjna o przetwarzaniu danych osobowych.
- UWAGA ! NUMER REJESTRU ZOSTANIE NADANY PO UPRAWOMOCNIENIU NINIEJSZEJ DECYZJI**

Dolnośląski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
mgr Barbara Nowak-Obelinda

Otrzymuje:

1. Właściciele i użytkownicy nieruchomości w drodze obwieszczenia.

Do wiadomości:

1. Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Kopernika 36/40, 00-924 Warszawa
2. Urząd Miejski w Wałbrzychu *poniżej*
3. WUOZ Delegatura w Wałbrzychu
4. a/a WRiD

Załącznik nr 3

Kluczula informacyjna o przetwarzaniu danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (dalej RODO) informujemy, że:

1. Administratorem danych osobowych jest Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków z siedzibą we Wrocławiu (50-243) przy ul. Łokietka 11, z którym można nawiązać kontakt:
 - A. osobiście, poprzez umówienie wizyty;
 - B. telefonicznie pod nr 71 343 65 01
 - C. mailowo: dwkz@dwkz.pl
 - D. korespondencyjnie : Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków, ul. Łokietka 11, 50-243 Wrocław.
2. W sprawach związanych z danymi osobowymi można kontaktować się z inspektorem ochrony danych w Wojewódzkim Urzędzie Ochrony Zabytków we Wrocławiu:
Inspektor: Mateusz Adamczyk
Adres e-mail: iod@dwkz.pl
lub w siedzibie urzędu: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków we Wrocławiu, ul. Łokietka 11, 50-243 Wrocław.
3. Administrator gromadzi dane osobowe w celu realizacji zadań wynikających z obowiązującego prawa, w szczególności ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami na podstawie art. 6 ust. 1 lit e RODO w celu przeprowadzenia postępowania administracyjnego. W związku z powyższym dane gromadzone dane osobowe mogą być przekazywane:
 - A. podmiotom upoważnionym na podstawie obowiązujących przepisów prawa (np. Sądy, prokuratura, jednostki policji etc.);
 - B. podmioty, które przetwarzają dane na podstawie zawartej przez Administratora umowy o przetwarzanie danych osobowych (np. kancelarie adwokackie reprezentujące Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, firmy informatyczne sprawujące nadzór nad siecią informatyczną, w której zapisane są gromadzone dane etc.)
4. Podanie danych osobowych jest dobrowolne, jednakże niepodanie danych niezbędnych do przeprowadzenia postępowania administracyjnego, m.in. takich jak imię, nazwisko, adres do korespondencji, w szczególnych sytuacjach nr PESEL może spowodować odmowę wszczęcia postępowania, wskutek braku możliwości ustalenia i identyfikacji strony postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 kodeksu postępowania administracyjnego. Powyższe nie dotyczy jeżeli przepis obowiązującego prawa nakłada na stronę obowiązek wskazania określonych w danym przepisie prawnym danych identyfikujących tą osobę.
5. Zebrane dane nie będą przekazywane do Państw trzecich.
6. Dane osobowe będą przetwarzane przez okres niezbędny do realizacji wskazanego w pkt 3 celu przetwarzania, w tym również obowiązku archiwizacyjnego wynikającego z odrębnych ustaw i innych przepisów prawa.
7. Każdy, kogo dane osobowe są przetwarzane przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, ma prawo do:
 - A. dostępu do treści zgromadzonych danych;
 - B. sprostowania danych;
 - D. ograniczenia przetwarzania danych;
 - E. przenoszenia danych;
 - F. wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania danych.
8. Zgromadzone dane osobowe dane nie będą poddawane zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji, w tym również profilowaniu.
9. Każdy, kto uważa, że jego dane są przetwarzane w sposób nieprawidłowy ma prawo złożenia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych
ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa
Tel. 606-950-000